

Na paměť mléka crčícího  
a rorýsů a borovic  
a chleba, jenž se nepřejídá  
a hněvu, který ticho hlídá,  
narovnej hřbet, má malá kniho  
a dýchej z plných plic.

Vezmi si mě a nech mne dýchat  
o chvíli déle než sním žít,  
vyprávěj dětem o svobodě  
a řekni rtům o čisté vodě  
a lukám, kde jsou písně cikád, když  
šero padá na pažit.

Citlivá chůze, procházení  
okolo plotů, řek a míst,  
kde bolí každé prudší slovo,  
kde poddávám se nad olovo,  
do ohně mizím do kamení,  
abys už mohla číst.

Snad někdo přijde, samotinký,  
naplněn spásou po okraj.  
Barvínky spí a jejich barvy  
můj tichý západ sladce barví.  
Já ležím navždy u maminky,  
kde je má země a můj kraj.

Na paměť mléka crčícího  
ze skal až do konvic,  
na paměť biče, který šlehá  
tam, kde je něha, kde je něha,  
narovnej hřbet, má malá kniho,  
a dýchej z plných plic.

Kde končí svět. Kde začíná se,  
kde vichr vichřící hlas,  
až zvedne se a píseň vydá,  
zatímco smrt mu napovídá  
o životě, jímž počne zase  
zpívati boleráz.